

[Indenrigsministeren.]

være en løftestang. Det tilsigtes simpelt hen med lovforslaget at føre en virksomhed, som tidligere har ligget hos Den almindelige danske Lægeforening, over til indenrigsministeriet, nærmere betegnet autorisationen fra fodterapeutskolen. Der er altså ikke noget skjult i dette lovforslag; det er kun en konsekvensændring.

Til fru Edele Kruchow vil jeg sige, at det er rigtigt, at indholdet af stk. 4 i § 1 kan lyde lidt mærkeligt, men forudsætningen for at få det ændret er en udvalgsbehandling, og det forstod jeg fruén ikke forlangte. Jeg gør opmærksom på, at vi i 1968, den 8. maj, vedtog en lov om terapiassistenter, hvori findes nøjagtig den samme ordlyd, og det gælder også for ergoterapeuter og andre. Det er det, der er skrevet af her. Der er ikke forsøgt lavet noget særlig kringlet i denne situation.

Jeg er parat til at se på det, hvis man ønsker det, men kan i øvrigt bare sige, at folketinget tidligere har stadfæstet, at sådan er reglerne, når man laver en autorisation. Så vidtgående skal de være.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Hanne Budtz): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om lån til betaling af ejendomsskatter for visse parcel- og rækkehuse.

(Lovforslaget (nr. 48) findes i tillæg A. sp. 873, fremsættelsen i tidenden sp. 808).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Erhard Jakobsen: Da loven her blev behandlet og vedtaget for nogle år siden, var der megen skepsis til stede. Jeg husker, at vort elskelige daværende medlem hr. Gottschalck-Hansen talte om, at der nærmest

var tale om, at man startede med en dosis narkotika, og så ville det blive værre og værre. Et andet elskeligt medlem, hr. Thisted Knudsen, mente i den daværende indenrigsministers ikke altid smilende ansigt at kunne se hans skepsis over for det forslag, som hans besværlige partifælle havde presset på for at få igennem. For at gøre betænkelighederne fuldkomne mødte også de kommunale organisationer op og udtalte ret store betænkeligheder med hensyn til, hvad konsekvenserne kunne blive.

Man kan vist roligt sige, at alle betænkelighederne er gjort til skamme. Intet af alt det, man frygtede i retning af alt for store forpligtelser for kommunerne, en socialisering af de gamles huse og alt sådan noget, er der blevet noget af. Derimod er der ud af bestemmelserne fremstået et øjensynligt behov for at gå videre, idet man ikke alle steder i landet har været lige opmærksom på den mulighed, der var for at hjælpe vore ældre medborgere. Jeg vil endda bede ministeren overveje — men det kan vi jo tage op i udvalget — om der måske endda kunne gøres én udvidelse til ved uden skade for kommunerne og uden betænkeligheder også at drage andre tilfælde ind, hvor man yder mennesker hjælp — jeg tænker f. eks. på enkepensionister — og hvor folk er kommet i en situation, så samfundet må sige, at den bedste løsning er, at de får mulighed for at blive boende i det hjem.

Når vi tænker på diskussionen forleden dag om ejendomsskatter, kunne en og anden af mine udmærkede kolleger måske fristes til at drage mig til ansvar for mit lidt voldsomme forsvar for det kommunale selvstyre og spørge, hvordan det rimer med det her, hvor man altså tvinger kommunerne til noget. Da det kan have betydning for den principielle holdning til sagen, vil jeg godt benytte lejligheden til at sige, at naturligvis er der den grænse for det kommunale selvstyre, at vi må garantere, at borgere i nogenlunde samme situation bliver nogenlunde ens behandlet overalt i landet, så vidt det er muligt. Kommunerne har, som det blev sagt forleden dag, vidt forskellige forhold, når det drejer sig om indkomstgrundlaget og ejendomsbesiddelsernes sammensætning. Nogle steder har man meget erhvervsjord, andre steder har man kun lidt. Derfor bør kommunerne helt naturligt

[Erhard Jakobsen.]

være frit stillet med hensyn til, hvordan de vil fordele skattebyrden under de helt forskellige forhold, de har.

Men når det gælder ældre, der sidder i eget hus, så er deres omstændigheder næsten de samme, uanset hvor i landet de befinder sig. Det vil for dem alle være af betydning at kunne blive i huset. Dog vil jeg til forsvar for det kommunale selvstyre i denne forbindelse føre frem en principiel sag, som jeg synes vi herinde skal være meget opmærksomme på: hver gang vi pålægger kommunerne en ny byrde i en situation, hvor vi har bundet dem i begge ender, i den ene ende med låneloft og i den anden ende med skatteloft, bør vi vel fritage kommunerne for denne byrde på forhånd. I dette tilfælde, hvor kommunerne ikke skal ud med kontanter, kan det jo gøres ved, at indenrigsministeren giver tilsagn om over for de kommuner, for hvem det overhovedet bliver beløb af nogen betydning, at lempe låneloftet tilsvarende.

Med disse bemærkninger skal jeg på min gruppes vegne anbefale lovforslaget.

Juul-Madsen: Da mit partis ordfører ikke kan være til stede, skal jeg på det konservative folkepartis vegne komme med nogle ganske få bemærkninger.

Først vil jeg gerne sige, at det jo ikke kan undre, at det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen er glad for forslaget, for det var jo hans egen idé i sin tid. Men jeg vil gerne tilføje, at hr. Erhard Jakobsens glæde over forslaget ikke deles af så forfærdelig mange ældre. Pensionistgruppen og lavtlønsgrupperne i det hele taget er mere interesseret i en lovgivning, der er sådan lagt til rette, at folk har råd til at bo i deres huse, end i en lovgivning, der giver dem mulighed for, når skatterne bliver for store, at låne pengene hos kommunen. Så kan de jo, hvis de ellers får lov til at nyde et langt otium, have den særlige fornøjelse at sidde og spise deres ejendom op undervejs.

Dette forslag er en nødløsning. Jeg vil ikke tage afstand fra den, og jeg vil også acceptere det rimelige i, at denne nødløsning, der er mulig i nogle kommuner nu, fordi det er op til kommunerne selv at indføre den, sådan som loven er i øjeblikket, gøres mulig i alle landets kommuner. Jeg vil

også gerne være med til yderligere at drøfte forslaget i det udvalg, der bliver nedsat — eller måske bliver det henvist til boligudvalget.

Men jeg vil gerne understrege, at det afgørende for det konservative folkeparti, og her må jeg henvise til den debat, vi havde i sidste uge, er, at der med hensyn til boligen, også når det gælder parcelhuset, føres en politik, der er lagt sådan til rette, at folk, som har foretaget den fornødne opsparing, og som har en almindelig pensionistindtægt, også har råd til at bo i deres hus. Derfor er det mere et spørgsmål om at løse problemerne om skat på overskydende lejeværdi og lægge et loft over grundskyldpromillerne, end det er et spørgsmål om at sige, at folk, der er fyldt 65 år og i øvrigt ikke har nogen særlig formue, kan låne pengene hos kommunen, og så kan det med renter og renters rente indgå i dødsboet til sin tid. Det relativt lille antal, der har benyttet sig af denne adgang, til trods for at adgangen har været til stede i en række store kommuner siden 1965, viser, at de ældre hellere vil suge på labben end gå den vej. Derfor løser dette lovforslag ikke noget som helst problem med hensyn til selve ejendomsbeskatningsforholdene.

Men jeg erkender, at det er en nødløsning for ældre, der er kommet i vanskeligheder, og som bor i de skattemæssigt dyre kommuner, og derfor kan jeg tilsige en velvillig behandling af forslaget.

Jens Chr. Christensen: Jeg skal heller ikke gøre ret mange bemærkninger.

Det er tilsyneladende et meget beskedent forslag, men dog har det en ret vidtrækkende betydning. Det, det drejer sig om, er, at i stedet for at det har været frivilligt for kommunerne at bestemme, om de vil yde lån til betaling af ejendomsskatterne, skal det nu være en pligt. Nu er det jo kommunerne, der bestemmer ejendomsskatternes størrelse. Hvorfor kan man så ikke overlade til kommunerne også at bestemme, om de vil yde lån? Det er vel nok sådan alligevel, at det er dér, hvor der er høje ejendomsskatter, at man yder lånene. Jeg vil gerne i denne forbindelse spørge ministeren: hvor mange kommuner har benyttet sig af muligheden for at yde lån til betaling af skatterne?

Der var en god ven, der her til jul for-

[Jens Chr. Christensen.]

ærede mig hr. Erhard Jakobsens bog. Jeg vil nok sige, at det er en ganske udmærket bog; der er mange gode ting deri — og jeg kan måske sige i al venskabelighed til hr. Erhard Jakobsen, at det er ingen skade til, om der står et vindue på klem i stuen, når man læser bogen. I bogen er der adskillige henvisninger til ejendomsbeskatningen, og hvis jeg har forstået hr. Erhard Jakobsen ret, er han egentlig modstander af ejendomsbeskatning, og da navnlig med den højde, den er kommet i. Af den praksis, hr. Erhard Jakobsen fører i Gladsaxe kommune, kan man også se, at hr. Erhard Jakobsen har den rette forståelse af ejendomsbeskatningen. Den praksis, som hr. Erhard Jakobsen har gjort sig til talsmand for, er helt på linje med de forslag, som venstre gennem årene har stillet. Vi har for nylig stillet forslag her i det høje ting om at lægge loft over ejendomsbeskatningen, forstået på den måde, at tallet for ejendoms-kattepromillen aldrig må være højere end skatteprocentens tal. Så har man et vist hold på det, og så er der efter min mening ikke nogen særlig brug for at yde lån til betaling af skatterne.

Det ligger jo sådan, at der er meget, meget stor forskel på den ejendomsskattepromille, der bruges i de forskellige kommuner. Det svinger fra under 10 til omkring 80. Det er min bestemte opfattelse, at venstres og hr. Erhard Jakobsens agitation imod de urimelige ejendomsskatter, der opkræves rundt omkring, er rigtig. Der, hvor man udskriver op til 80 promille plus vej- og kloakbidrag, vil gælden, hvis disse skatter og afgifter tilskrives som gæld på den pågældende ejendom, vokse stærkere, end ejendommen stiger i værdi på grund af pengeforringelsen.

På baggrund af det, som her er nævnt, kan venstre ikke umiddelbart give tilslutning til forslaget. Vi ønsker i udvalget nærmere undersøgt, hvordan ordningen har virket i de enkelte kommuner, om det er dér, hvor der er de store ejendomsskyldpromiller, man har givet lån, og i hvor mange kommuner man har måttet give lån. Vi vil altså gerne have undersøgt, hvordan ordningen har virket i det store og hele.

Bernhard Baunsgaard: På det radikale venstres vegne skal jeg anbefale dette forslag. Men der er adskillige forhold, som jeg vil anmode om at få belyst nærmere i udvalget.

Det siges i lovforslaget, at man i kommunerne skal yde lån i visse nærmere beskrevne tilfælde, når det gælder ejendomsskatter, mens det overlades til kommunalbestyrelserne, om de selv vil yde henstand med betalingen, når det gælder kloak- og vejafgifter. Om det sidste vil jeg gerne sige, at netop i disse år, hvor vi taler så meget om forurening, er der en række tilfælde, hvor kommunerne gennemfører nye rensnings- og kloakanlæg, der kan være meget byrdefulde for de enkelte ejendomme. Der er blevet refereret for mig et enkelt tilfælde, hvor man har belastet ejendomme i en landsby med 20.000 kr. til nyordning af kloakforholdene, og det kan det være nok så svært at klare som at klare ejendomsskatterne. Jeg vil gerne have lov til at drøfte nærmere hele dette afsnit om vej- og kloakafgifterne i udvalget.

Må jeg sige om hr. Erhard Jakobsens bemærkninger, at det er rigtigt, at ordningen er brugt i knap 2.000 tilfælde; men vi kommer nok ikke uden om, at netop hos den del af befolkningen, som vi gerne vil hjælpe, de ældre og pensionisterne, er der en psykologisk betinget modstand mod at stifte ny gæld. Jeg er bange for, at denne psykologiske modstand mod at stifte ny gæld ikke mindst gælder et forhold som det at stifte gæld til betaling af forfaldne skatter. Men som sagt håber jeg, vi kommer til at drøfte alt dette nærmere i udvalget.

Henning Philipsen: På socialistisk folkepartis vegne vil jeg sige, at vi vil medvirke til dette forslag. Men jeg vil gerne gøre et par bemærkninger. Den første skal være, at med dette forslag kommer vi en bestemt befolkningsgruppe til hjælp, nemlig de parcelhusejere, som har nået pensionsalderen og har svært ved at klare de stigende skatter og afgifter på grund af nedgangen i indtægten som følge af overgangen til pension.

Som jeg indledningsvis sagde, vil jeg understrege, at vi gerne vil medvirke hertil. Men må det være mig tilladt at udstøde

[Henning Philipsen.]

et hjertesuk i samme anledning, ikke mindst på baggrund af de fremsatte bemærkninger af hr. Juul-Madsen og hr. Jens Chr. Christensen: jeg ville have været meget glad, om man fra de to partiers side i lige så høj grad og med lige så megen velvilje havde set på øvrige borgere, som ikke bor i parcelhuse, men i etagelejligheder, og som jo i deres yngre eller i deres unge år ofrer en hel del af deres sparsomme indtægt på at få en ordentlig bolig for sig selv og for deres børn. Jeg føler mig overbevist om, at mange af netop denne kategori af medborgere ofrede så stor en del af deres indkomst i forvisningen om, at når de nåede pensionsalderen, så ville huslejen til den tid ikke være højere, end at de ville være i stand til at betale den selv med en folkepension. Disse borgere oplevede, at den bolig, som de betalte dyrt for i deres unge år, ikke er blevet billigere — det havde de for så vidt sikkert heller ikke forventet — men i stedet er blevet dyrere, ja, i nogle tilfælde endog så dyr, at de har måttet flytte, ihvorvel de gerne havde endt deres dage dér, hvor familien havde levet hele sit liv. De oplevede det ejendommelige, at selv om de havde betalt deres husleje og herigennem været med til at betale ejendommens renter og afdrag, og selv om ejendommen blev ældre og blev slidt og ikke mere var moderne, ja, så blev den alligevel for dyr for dem.

Som sagt, jeg ville have været glad, hvis vi også i den grad havde kunnet tilgodese disse borgere. Det skal vi måske tale med boligministeren om, men måske indenrigsministeren vil være så venlig at adressere spørgsmålet til boligministeren.

Vi er enig med regeringen i det rimelige i, at der i alle kommuner åbnes adgang til opnåelse af lån efter lovens bestemmelser, og at der derfor indføres pligt for kommunerne til at etablere disse låneordninger. Jeg er imidlertid betænkelig ved, at det stadig væk skal være overladt til kommunalbestyrelsen at skønne over, om omstændighederne i det enkelte tilfælde taler for ydelsen af lånene. Årsagen hertil er, at jeg er bange for, at disse omstændigheder vil få tilfældighederens præg, og at man vil komme til at opleve forskelle stadig væk, måske endda større forskelle, i bedømmelsen af de enkelte tilfælde. Kommunerne er nu engang ikke ens-

artet politisk sammensat, det ved vi dog. Vi har i andre love, f. eks. boligsikringsloven, beløbsmæssige kriterier for opnåelse af ydelser, ligesom der stilles visse økonomiske betingelser for at opnå ret til kommunalt lån eller garanti for lån til indskud i det almennyttige byggeri. Noget lignende kunne jeg godt tænke mig måtte gælde her, i hvert fald nogle af disse principper.

Endelig er jeg af den opfattelse, at det heller ikke bør være overladt til kommunalbestyrelsens skøn, om der skal ydes lån til betaling af vej- og kloakafgifter. Også her må der efter min opfattelse kunne findes frem til kriterier, som må fastsættes i loven. Jeg tænker i den forbindelse særlig på de tilfælde, hvor der kan være tale om vejregulering eller omprofilering af veje og hertil hørende ændring af bestående kloaksystemer, henholdsvis etablering af nye kloaksystemer.

Som sagt, vi vil gerne drøfte disse ting i udvalget, og jeg skal tilsige vor velvillige behandling.

Albertsen: Anledningen til, at jeg har lyst til at knytte et par bemærkninger til lovforslaget ud over det, som er sagt af de fortræffelige ordførere, der jo alle sammen har tiltrådt lovforslaget, er dels, at jeg gerne vil benytte lejligheden til at sige en varm tak til ministeren, idet det, der her foreligger, er en imødekommelse af et ønske, jeg havde lejlighed til at fremføre over for den tidligere indenrigsminister. Dengang fik jeg at vide, at den mulighed kunne jo foreligge ved en kommende normal revision, men her er der jo tale om i dette tilfælde, at ministeren har taget et initiativ, som svarer til det spørgsmål, jeg dengang fremførte.

Derudover er der faldet et par bemærkninger, som jeg føler anledning til at supplere lidt. Når det har været nødvendigt med dette initiativ, skyldes det jo, at kommunerne har været overordentlig tilbageholdende. Da jeg rejste spørgsmålet i sin tid, var der kun 37 af landets 277 kommuner, der overhovedet havde indført ordningen. I de bemærkninger, der ledsager lovforslaget her, oplyses det, at der nu er 58 kommuner; der er altså sket en glædelig udvikling, idet efterhånden 20 pct. af landets kommuner har indført ordningen.

Men man kan ikke af denne grund, som

[Albertsen.]

hr. Juul-Madsen gjorde, sige: ja men der er jo kun ganske få pensionister, der har benyttet sig af det, og disse pensionister bor fortrinsvis i de kommuner, hvor man har interesseret sig for det, i dette tilfælde specielt i Gladsaxe og Københavns kommune. Forholdet er simpelt hen det, at dette at gøre opmærksom på en mulighed, som der her er tale om, er meget vanskeligt, når det kun drejer sig om et lille udsnit af landets kommuner. I de generelle orienteringer om de pligter, der påhviler kommunerne bl. a. ifølge omsorgslovens bestemmelser, er det vanskeligt overhovedet at få dette indført, når der ikke er tale om generelle betingelser.

Jeg tror, at det, der her foreslås — og som vil ske efter tilsagn i dag fra alle partiers side — også vil medføre, at det bliver lettere at få bragt viden om ordningen ud til alle pensionisterne, hvilket vil bidrage til en helt anden holdning til udnyttelse af ordningen.

Til slut vil jeg gerne rette en varm tak til hr. Bernhard Baunsgaard. Det glædede mig overmåde meget, at det ærede medlem nævnte — jeg forstår, at der måske viser sig generel interesse for det, og jeg har også bemærket, at ministeren i sin fremsættelse har været inde på det — problemet om de ældres kloak- og vejbidrag, som vitterlig er en betydelig belastning for mange. Jeg håber, vi kan drøfte det problem nærmere under udvalgsarbejdet, og jeg har også forstået på ministerens bemærkninger, at han er åben over for, at der må kunne findes en vej frem, samtidig med at man tilgodeser det ønske, som er anført fra anden side, at der anlægges nogenlunde ensartede retningslinjer fra kommunernes side.

Jeg håber ikke, der bliver tale om modstand eller uforstand, fordi dette, at de ældre har mulighed for at blive i deres hjem, på lang sigt både for dem selv og for samfundet er noget overmåde værdifuldt. Jeg tror, lovforslaget kan befordre en sådan fornuftig udvikling.

Indenrigsministeren (*Egon Jensen*): Bortset fra venstres ordfører, hr. Jens Chr. Christensen, kan jeg takke ordførerne for en villig behandling af lovforslaget.

Til hr. Erhard Jakobsen vil jeg gerne sige, at muligheden for enkepensionisternes inddragelse, så vidt jeg kan se, er åbnet i loven, idet den siger, at normalt skal man være 65 år, og så skal de økonomiske betingelser være opfyldt, men jeg er rede til at drøfte det i et udvalg.

Jeg er jo i den situation, at jeg som indenrigsminister må have det standpunkt — og også har det — at kommunerne skal have et vidtstrakt selvstyre. Men jeg kan berolige hr. Erhard Jakobsen med, at vi i forvejen har hørt de kommunale organisationer, og at der derfra ikke er nogen indvendinger mod lovforslagets princip om en pligt for kommunerne til at etablere en ordning med indefrysning af ejendomsskatter som lån, så dér går vi altså ikke kommunerne for nær.

Når det drejer sig om låneloftet, så tror jeg, det er så lille et problem set i den større sammenhæng, at det ikke er noget problem. Her kan jeg oplyse, at det beløb, der er ydet lån for indtil nu, er 7,4 mill. kr. for samtlige landets kommuner. Når man ved, at kommunerne har et lånebehov på ca. 3 milliarder kr., så er problemet altså af en meget, meget lille størrelsesorden.

Hr. Juul-Madsen mente ikke, at pensionistgruppen var glad for ordningen, men ønsker en lavere ejendomsbeskatning. Det har vi jo tidligere haft en diskussion om. Jeg tror nu nok, at hr. Juul-Madsen bedømmer det for generelt, idet der altså er nogle, der har bedt om at få en sådan ordning.

Når man taler om, at man spiser ejendommen op, så må man dog lige erindre, at i den tid, der går, til lånet skal tilbagebetales, sker der dog også en vis værdistigning af ejendommen, måske ud over den almindelige prisstigning, således at der ikke ligefrem er tale om, at man spiser ejendommen op.

Med hensyn til skat af overskud på pensionisters ejendom, ved jeg, at finansministeren arbejder med det problem. Jeg ved ikke, hvor langt han er kommet, eller om der kommer forslag.

Hr. Jens Chr. Christensen mente, at kommunerne selv skulle bestemme. Jeg har gjort en bemærkning om, at kommunerne ikke har nogen indvending.

Hr. Jens Chr. Christensen bad samtidig om oplysning om, hvor mange der har be-

[Indenrigsministeren.]

nyttet ordningen. Det drejer sig om ca. 2.000 parcelhusejere, det drejer sig om 58 kommuner ud af 277, og det drejer sig, som jeg nævnte før, om 7,4 mill. kr.

Hr. Jens Chr. Christensen var inde på, at hvis man bare fik loft over grundskylden, så var det unødvendigt med en sådan lov. Jeg er helt uenig med hr. Jens Chr. Christensen, for hvis vi forudsatte, at grundskyldpromillen f. eks. i den ærede socialdemokratiske ordførers kommune kom højere op, så var der et endnu større behov i Gladsaxe kommune i hvert fald.

Hr. Bernhard Baunsgaard var inde på problemet om vej- og kloakbidrag. Når jeg ikke har taget det med, er det, fordi der ikke er den ensartede ordning for disse bidrag, som gælder på ejendomsskatternes område. Det, det drejer sig om med dette lovforslag, er, som det i sin tid blev sagt, at man ikke skal beskatte de ældre fra hus og hjem. Jeg er villig til at se på problemet, men vil dog gerne indskyde den fodnote, om man så må sige, at da reglerne vedrørende vej- og kloakgæld er meget forskellige, vil det give en vældig administration. Vej- og kloakgæld kan ifølge gældende lovgivning afdrages over 15 år. Når jeg altså ikke har taget med, at man skal indføre en henstandsordning på dette område i kommunerne, så var det netop for ikke at gribe ind i det kommunale selvstyre på dette område, hvor der ikke er ensartethed. Men jeg er altså parat til at se på det problem. Det følger i og for sig også en henstilling fra de kommunale organisationer, at der på dette område blev en valgmulighed; dermed være ikke sagt, at kommunerne skulle sige nej til en anden ordning, det tror jeg ikke kommunerne ville gøre.

Hr. Henning Philipsens bemærkning med henblik på de øvrige borgeres boligforhold er jo rettet til boligministeren, og det kan hr. Henning Philipsen jo tage op dér; jeg ved, at hr. Henning Philipsen i forvejen tager det op.

Hr. Albertsen var også inde på spørgsmålet om vej- og kloakbidrag. Jeg takker for de rosende bemærkninger. Det er i og for sig et lille lovforslag, men det har en vældig virkning, at man ude omkring i kommunerne får en ensartet stilling, og jeg vil give hr. Albertsen ret i, at når ordningen

ikke er udnyttet mere, end den er, så skyldes det måske nok tilbageholdenhed fra de ældres side, en vis aversion imod at lyse gæld på deres ejendom, men det skyldes måske nok så meget, at de ikke er bekendt med ordningen og ved, hvilke muligheder de har. Det må være opgaven at gøre dem opmærksom på disse muligheder, når dette lovforslag gennemføres, forhåbentlig i så stor enighed som vel muligt.

Jeg takker for en velvillig tilslutning og skal tilsige at komme med de oplysninger, udvalget ønsker.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Hanne Budtz): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om offentlige veje.

(Lovforslaget (nr. 70) findes i tillæg A. sp. 1105, fremsættelsen i tidenden sp. 1372).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Bent Sørensen: Det lovforslag, der her skal til behandling, er sådan set anden akt eller anden afdeling af lovforslaget om offentlige veje. Første afdeling blev vedtaget her i tinget i juni 1971. Den lov, man dengang vedtog, var den del af lovgivningen, som angik den rent administrative opbygning af vejnettet, og det vil sige, at vi fik tredelingen af vejsystemerne, således at vi fik statsveje, amtsveje og kommunalveje. Forslaget dengang var et led i opgavefordelingen mellem stat, amt og kommuner, og dengang medførte det jo en længere debat her i tinget. I denne debat indgik bl. a. bange anelser om, at den nye tredeling af vejnettet ville medføre en kraftig overadministration. De forhandlinger, der siden har fundet sted mellem de kommunale organisationer og ministeren, har heldigvis